

כל המנחות פרק ראשון מנחות

מסורת הש"ס

(א) וְיָלַד לוֹ שֵׁנִי, (ב) וּמִנֵּהם נָחָם, (ג) וְנִסְיָא הַיִּנְיָוָה אֲחֵר הָיָה לְהַרְשֵׁתָּהּ בְּדֵר שִׁי חֲמִיץ הָיָה מִתְחַבֵּת לְהַרְשֵׁתָּהּ דְּרָקָא מִיּוֹד הָיָה לְהַרְשֵׁתָּהּ וְתַרְשֵׁתָּהּ הָיָה וּמִסְבָּר (ד) לְקַחן קִבְיָא, (ה) נָסֵה (ו) שֶׁמֶן, (ז) לְקַחן קִבְיָא, (ח) וְיָנִי מִיּוֹד מִטּוֹטֵה לֵב: דִּיּוֹד אֲחֵרִי (ט) וּמִיּוֹס שֶׁמֶן, (ע) הָיָה דְּרָקָא חֲמִיץ לֵב לְהַרְשֵׁתָּהּ, יִיָּקֵץ (י) בְּרִי, (י"א) יִיָּקֵץ, (י"ב) וְיָנִי דִּיּוֹד אֲחֵרִי, (י"ג) וְנִסְיָא, (י"ד) יִיָּקֵץ, (טו) מִיּוֹדֵשׁ סִבָּר, (טז) וְיָנִי, (יז) וְיָנִי עֲבָר, יִיָּקֵץ

שיטה מקובצת

**אמרי.** אינשי ודאי חטאת היא ויך דקעביד לה למעלה הא קאמר ובי: דה דשערי: ולא לעשות. שדאי לעו חובה כגון חטאת העוף שדאי דמה **אימר דאמר רחמנא קף כדרוס.** דלא קבע להו לזון כדקבש לחטאת ואשם ועולה דכמיז בעולה על ירך המזבח לפטור (ויקרא ה') וכמיז בחטאת במקום אשר חטאת העולה שחטת החטאת (שם) וכן באשם א' (שם): **והוא דקא קמין לה במרשס.** ומזמר לשם מרשס: **מחבת.** הויא. ומדע ידעי דמזב: הכי גרסינן **ודילמא וו אמר.** כלומר אחי לא מיתבא דכרי קושטא קאמר דלאוש מרשס נדר ומיעבר עבר דאמרי במחבת ובקא אחרי כיון דאמריה במחבת מחבת הויא איכא למימר לא היא דלילמא ממנה וו איכא במרשס אמר דהו לא מאי לשיייה במחבת הו: **לרבנן.** דלמרי לא הו' פסולה הכי מצי דליכא למימר ולמיפךר הכי ואזן כרבי' שמעון קמריי ור"ש אמר הכס האומר הכי עדי במחבת מרשס: **דמא קא ידו עליו ר"א** אלאה קאביטא דמנא לא כלוס היא: **לא שנה אמר עלי ולא שנה אמר ב'.** הילכך כי אחיה במחבת מחבת הויא וכי קמץ לה לשם מרשס חטאת מיתבא היא אכל גבי וזכית איכא למימר מיעבר עבר ושחטיהו כדרוס. ואי קשיא גבי חטאת העוף לינני ליה הכי דכרי עולת העוף הוא ומיעבר עבר הא ליכא למיפךר דמרי אימורי לא מחזיקין ליה חדא דעביד ליה הואה ועוד דקא עביד ליה למטה: עולה זכר וחטאת נקבה: **אמר ריגיי שוטטא לשם יחיד אמר איכא למימר.** הא ודאי ידיענא דחטאת יחיד נקבה היא כשבה או שעירה: **וטו דחטאת יחיד.** נקבה היא והכיז נקבה לעולה שחטת לשם עולה אמר איכא למימר: **מכוסא.** נקבות דרתא בצליה כוונת ולא ידיעה: **שעיר.** דלין לה זבג מאי איכא למימר: **שלאש גוילות.** דכמיז ביקרא והשכי את הגוילה אשר בול וגו' וזאת אשמו יצא וגו' (ויקרא ה') ואשם א' מעילות בני צ' שנים יניחו דכמיז ברו איל (שם): **אשם נזיר** וטולרעו. כמיז יצא ככשי וכל כבש כן שנה הוא יצא במחבת פרה (פ"א מיז): **וטו אשם גוילות ומעילות.** דלחיתו דנדיירו בני צ' שנים ושחטן לשם פסח לירצו: **אשם איני** ברו אלא פסח הכשני: **א' דאש צמר.** אשם ככשי שם יא לו למר ושעיר אין לו למר אלא שעיר בעלמא ודבר גלוי ללל הוא: **אמר דירכא ארובא כול.** קברי איני שחור הוא. ולהכי נקט ארובא דקתם שעירים שחורים הן: **עגל ופר.** חטאת כגון פר כהן משיח ששחטו לשם פסח ואשם שאין באין אלא מן האזן לירצו: מנחה והדר אימרי כבדויהו של עולם כריש

יוי דצתר הזאה הוא והאי  
כי נמי. דודאי מודה ר"ש  
ת דומין דעופות עלו לשם  
למטה לשם עולת העוף:

אמרי דילמא מצוי דבטר הזאה הוא דאמר  
מר מציה דמה בכל מקום במובח כשירה  
חטאת העוף שהוה דמה למטה לשם עולה  
העוף תרצה דמעשה מוכיחין עליה דחטאת  
עוף היא דאי עולה העוף היא למעלה הוה  
עבד לה ואמרי הוה עבד ליה ה"ג <sup>א</sup>לא לפי  
שאין המנחות דומות לזבחים קאמר לזבחים  
ולא לעופות: קדשי קדשים ששחטן בצפון  
לשם קדשים קלים לירצו מעשהין מוכיחין  
עליהן דקדשי קדשים ניהו דאי קדשים קלים  
בדרום הוה עבד להו אימור דאמר דחמנא  
אף בדרום בדרום ולא בצפון מי אמר <sup>ב</sup>דרתנן  
שחיתתן בכל מקום בעורה קדשים קלים  
ששחטן בדרום לשם קדשי קדשים לירצו  
מעשהין מוכיחין עליהן דקדשים קלים ניהו  
דאי קדשי קדשים בצפון הוה עבד להו אמרי  
קדשי קדשים ניהו ומיעבר הוא דעבר ושחט  
להו בדרום <sup>ג</sup>אי הכי מחבת לשם מרחשת  
נמי <sup>ד</sup>האי קא קמין לה למרחשת אמר האי  
במרחשת נדר והא דמייתי לה במחבת  
דמרחשת היא ומעבר הוא דעבר ואתייה  
במחבת התם כי נמי במרחשת נדר כי מייתי  
לה במחבת מחבת היא כדתנן <sup>ה</sup>יהאומר הרי  
עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת  
והביא במחבת מה שהביא הביא וידי נדרו  
לא יצא ודילמא <sup>ו</sup>אמר זו להביא במחבת  
והביא במרחשת כדתנן <sup>ז</sup>והלהביא במחבת  
והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת  
הרי זו פסולה לרבנן ה"ג לר"ש כיון דאמר  
ר"ש אף ידי נדרו יצא אלמא קביעותא דמנא  
ולא כלום הוא ולא שגא אמר זו ולא שגא  
אמר עלי <sup>ח</sup>אלא ממתה עולה ששחט לשם  
חטאת תרצה <sup>ט</sup>דהאי זכר והאי נקבה "כיון  
דאיכא שעיר נשיא דזכר הוא לא ידיע אמר  
לשם חטאת יחיד מאי איכא למימר ותו  
חטאת יחיד ששחמה זכר עולה תרצה  
דחטאת נקבה ועולה זכר מיכסיא באלוה  
התינה היכא דאיתי כבשה אייתי שעירה  
מאי איכא למימר אלא <sup>י</sup>בין זכרים לנקבות  
לאו אדעתיהו דאינשי <sup>יא</sup>פסח ששחטו לשם  
אשם לירצי דהאי בן שנה והאי בן שתיים כיון  
דאיכא אשם נזיר ואשם מצורע לא פסיקא  
ליה אמר לשום אשם גזילות ולשום אשם  
מעילות מאי איכא למימר ותו אשם גזילות  
ואשם מעילות ששחטן לשום פסח לירצו  
דפסח בן שנה והני בן שתי שנים אלא  
בין בן שנה לבין בן שתי שנים לאו אדעתיהו  
דאינשי דאיכא <sup>יב</sup>בן שנה דמיחיו כבן  
שתיים ואיכא בן שתיים דמיחיו כבן שנה  
שעיר ששחטו לשום אשם לירצי דהאי  
<sup>יג</sup>זכר והאי שעיר אמרי דאיכא אוכמא הוא  
עגל ופר ששחטן לשום פסח ואשם לירצו  
דעגל ופר בפסח ואשם ליכא אין הכי נמי  
(ובאי)

קטן לומר לא ידעתי מאן עמי. גיליון. אחרי חור' שובית מינאן ס' אהני דחריבה לשם חריבה סמולה ליריש וכל המנחות חזות המנחת  
קמרי דריות הוא מדרבאמי. נבי וביהי מאי וביהי סמך כל המנחות דקא נקט כל המנחות אלא ראובל המנחת לא אייר  
כלל אלא אתמך דמסרס סת' חת' ע"כ גיליון אחר: (נראה בלא הכי. ס"א ראי עבדי חריבה כלולה אין בה קדושה כלל דראמרנין לקמן:  
א) וילי ג' ימי תמזי ע"כ קדושה קלם גימטריא ששחטן נטל חטאת דרזא ששחטן דרזוס חזק דרזא חזק (מטה דרזא ס' ליה ממשטה נטלן  
למטה דרזא ס' ליה מטה וס'.)

١

עין משפט  
גר מצודה

ד א מ"י פ"ה מכלי מעה"ק  
ה"ב ג מ"י פ"ז מכלי  
מעה"ק ה"ב:

מוסף רש"י

[illegible]

## יבין גרשום

[illegible]

הוא ויש לו צמר ולבן הוא ושעיר צמרו שיער הוא ושחור הוא ומינכר דהאי שחור והאי לבן כדאמר דעיזא מסני בריש עדא כבייתו של עולם וכו' לא מינכרא מילתא דסבירי דדוכרא אונכא הוא דחזי דריש לירצי דהא מינכרא מילתא. ע"כ מהרנ"ה:

א. אולי בדיוקנו דבר כדי שלא נחשב לא נח מה שהתאון הפוסק בדבר אחר.